

MEHMET V

SULTAN'IN

105.ÖLÜM

YILDÖNÜMÜ

Türk Milleti bağımsız yaşamış ve bağımsızlığı varolmalarının yegâne koşulu olarak kabul etmiş cesur insanların torunlarıdır. Bu millet hiçbir zaman hür olmadan yaşamamıştır, yaşayamaz ve yaşamayacaktır.

**Türk Telekom Nurettin
Topçu Sosyal Bilimler
Lisesi**

ŞUBAT-2023

Yıl: 8

Sayı: 36

İmtiyaz Sahibi

**Türk Telekom Nurettin Topçu Sosyal
Bilimler Lisesi adına Okul Müdürü
Ayatullah ARAZ**

Genel Yayın Yönetmeni

Taner ÖZDEMİR

Editör

Bengisu KABABAŞ

İç Tasarım ve Mizanpaj

**M.Ferhat DEMİR
Yusuf Samed ÖZER**

Kapak Tasarım

Göktuğ BÜLBÜL

VAKANÜVİST

EDİTÖRDEN...

Yaşadığımız deprem bizleri derinden etkilemiş ve nice canlar yitip gitmiştir. Vakanüvist dergisi olarak hayatını kaybeden tüm vatandaşlarımıza rahmet diliyor, geride kalanlara ise sabırları diliyoruz. Dergimizin 36. Sayısını Türk ve dünya tarihinin ender şahsiyetlerinden biri olan II. Abdülhamit Han'a ayırdık. Yine bu sayımızda diğer sayılarda olduğu gibi serbest yazılara da yer verdik. Bu ay dergimizde aynı zamanda bir görev değişikliği yaşadık. İki yılı aşkın süredir editör olarak görev yapan Sudenaz Taşar sınav yılına girdiği için bizlerden affını istedi. Yayın kurulu tarafından kabul görülen bu isteğin üzerine göreve Bengüsu Kababaş atanmıştır. Sudenaz'a vermiş olduğu hizmetlerden dolayı teşekkür eder, Bengüsu'ya ise başarılar dilerim. Bir sonraki sayımızda buluşmak umuduyla...

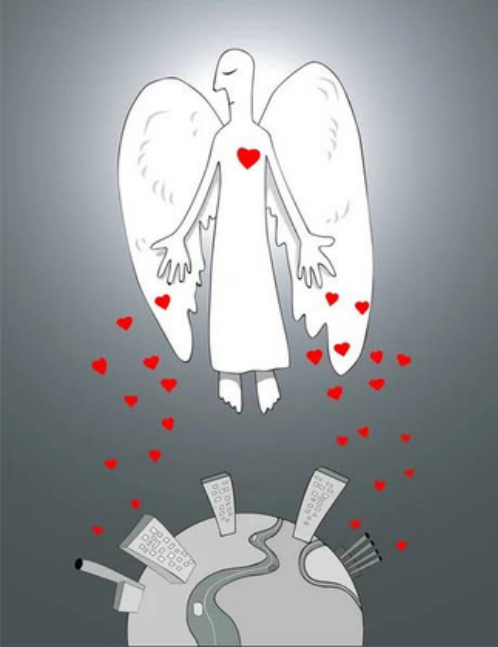

VAKANÜVİST

EKSİKLİĞE MEKTUP.....	1
ALLAH NURUNU TAMAMLAYACAKTIR....	4
CENNET MEKAN 2. ABDULHAMİT HAN..	7
FUZULİ.....	11
İBRAHİM EFENDİ KONAĞI.....	12
DERİNKUYU YERALTI ŞEHİRİ.....	13
DEPREMİN YANSIMASI.....	15

EKSİKLİĞE MEKTUP

Yüreğim bir kelimenin mührünü taşıyor. Bir kelime... Öyle bir kelime ki: Kâinatın her yerinde izleri var. Yaradılışın başı gibi, sanki ruh üflenirken o da üflenmiş gibi... Gizli ama ayan beyan. Karanlığa meydan okuyan yıldızlar gibi... Yağmur gibi saf, temiz, duru, sakın... Başlı başına huzur gibi... Rahmet aslında kalplerde dolaşan merhamet. Ne güzel şeydir değil mi şu merhamet? En çirkinini güzel, en yoksulunu zengin eder. Bu kadar mıydı sadece merhamet? Bir kelimenin içine kaç tane duyguyu sığdırabilirsiniz? Kaç tane his ona misafir olabilir? Merhamet atan kalp mi? Yürünen yol mu? Yağan yağmur mu? Bir insan mı merhamet? Aslında tek bir tanıma kurban edilemeyecek kadar değerli. Bütün insanlığın bütün canlılığın adı aslında.Kâinatta merhamet için yaşayan bir örnek gösterme şansımız olsa şüphesiz bu bi anne olurdu. Cenneti ayaklar altına alan bi merhamet...Merhameti anlayabilmek için kadını anlayabilmek gerek. Kadın: Havva'ydı, başlangıcın güzel ismi. Yaşayamadan Adem'ini ayrılığın, özlemin, bekleyişin adıydı. Amine'ydi, doyamadan annesine kaybedişin adıydı. Her gece Mekke mihrabında gözyaşının adıydı. Öksüzdü merhamet, yetimdi... Hatice'nin ismiydi merhamet samimiyetin adı. Güneşin sığındığı gölge.. Bir gece korku içinde titreyerek gelmiştin onun yanına üşüyordun, üzerini örttü ve seni teskin etti. Ve sana: "Allah'a yemin ederim ki Allah seni asla utandırmaz. Çünkü sen aciz olanların yüklerini çekersin, yoksula verir, hiçbir şeyi olmayana bağışta bulunursun, misafiri ağırlarsın, bir felakete uğrayana yardım edersin." Böyle güç bulmuştun onda. Tarihe yakın bir isimdi yürek sızlatan kadın Nene Hatun'du merhamet mücadelenin adı...

Merhamet bazen de vatani uğruna kayboluşun ismiydi. Şühedanın sesi...Şehidin adıydı. Şehit haberi alan ailesinin 'Vatan sağ olsun.' deyişiydi...Merhamet bi arkadaştı "O söylediye doğru söylemiştir." diyen Ebubekir'in teslimiyetiydi. Adaletin adıydı merhamet "Dağlara buğdaylar serpin, Müslüman ülkede kuşlar aç demesinler." diyen Ömer'in adıydı merhamet.

Merhamet bambaşka bir şeydi, Malik'in oğlu Enes rivayet ediyor: Rasulullah meclisinde bulunanlara şöyle seslendi: "Kardeşlerime kavuşmayı arzuluyorum." Ashabında mahzun bir şekilde: "Biz senin kardeşlerin değil miyiz?" sende onlara: "Siz benim arkadaşlarımsınız, kardeşlerim ise beni görmedikleri halde bana iman edenlerdir."Merhamet görmediği, tanımadığı halde sevmenin adıydı. Ümmetim, ümmetim diyen hüznün adıydı.

Merhamet bir devletin adıydı. Ertuğrul oğlu Osman olarak doğdu, göğsünde bir çınar doğdu, dipdiri bir devlet oldu. Orhan'dı, Murat'tı, Bayezid'di, Fatih'ti, Süleyman'dı, Selim'di ve daha nicesiydi.. Nice şehirler kılıçlarının önünde eğildi. Cihangirlik sevdası için değil aleme nizam içindi merhamet. Ulu çınarın son yapraklarından biri, son paye... Ulu Hakan Sultan II. Abdülhamid Medine'yi Münevvere' ye doğru Hicaz demiryolunu döşerken hususi bir şey istedi Medine'ye az kala işçiler çekiçlerine keçe döşesinler. Sebebini soranlara 'Orda Fahri Kâinat Efendimiz medfun çıkacak sesler o beldeyi rahatsın etmesin.' dedi. Sevgilinin huzurunu düşünen bir merhamet. Yaprak döküldü başka baharda açmak için.

Rabbin adıydı merhamet. Çünkü merhametlilerin en hayırlısıydı. Rahmandı... "Yeryüzünü rahmetimle kuşattım." Sözünde saklıydı merhamet. 'Allah tüm canlıların kalbine merhamet tohumlarını ekmiştir, önemli olan hangimizin bu tohumları büyüttüğü hangimizin su bile vermeden kurumasını izlemesidir.' Merhamet başlı başına İslam'dı... bizim içini dolduramadığımız selam ve esenliğin adıydı. Merhamet bir dengeydi aslında. Vicdanın kalbe okuduğu ezan.. huzurlu bi çağrı.. duaydı. Bir tek o beni geri çevirmez demenin sembolüydü. Merhamet acımak değil, acıtmamaktı. İncitmek değil, incitmemekti. Öldürmek değil, yaşatmaktı. Merhamet sevinçti, yeryüzünün en güzel süsüydü. Yalnızlığın umuduydu...

Merhamet uçsuz bucaksız denizdi ama bize sırt çevireceğini hiç düşünmemiştim. Keşke... keşke dünyanın dili olsa da konuşsaydı. Zülmü haykıramayanı, zulme engel olmayanı, zulmeden, öldüreni, aşağılayanı, hakir göreni.. haykırsaydı bize. Bizi bizimle yüzleştirseydi. Yüzleşme gününü her gün bir adım daha atan insan ne kadar da zavallı değil mi?

Göz pınarı kuruyan ey insan;
'Şimdi kimsecikler varmaz yanıma
Mü'minde yoksunum, tek ve tenhayım.
Rüzgarlar silemez gözyaşlarımı

Çöllerde kayıp bir yetim vahayım.' diyen Mescid-i Aksa'yı görsen, Uygur Türklerini görsen, mazlumların gözyaşlarını görsen belki, belki ağlarsın çünkü bir an gerçekten ağlasan dünya yaşanır olacak. Merhametsizliğin ne hale getirdiğini düşünmeli insan... "Çünkü merhemaet etmeye, merhamet edilmez."

Allah kalplerimize merhamet dedi ama o adı koruyan olmadı. Bize küs.. bize dargın... O yüzden bu kadar yoksun bu kadar eksikiz. Artık insan merhamete: 'Hadi renklerini topla da gel diyebilmeli.' Çünkü merhamet çocuk gibidir, masumdur. Kuş gibi o yürekten o yüreğe konmak ister. Zaten nasıl alışır bir kuş umudunu yitirmeye onun umudu küslüğünden daha değerlidir.

FIRUZE...

ALLAH NURUNU TAMAMLAYACAKTIR

İsveç'te Cumartesi günü yaşanan ve son hak din olan İslam dininin en kutsalına yani Kur'an-ı Kerime karşı yapılan saldırıyı televizyon ekranlarından izlediğim de aklıma şu sorular geldi?

-Siz hiç İncili yakan bir Müslüman gördünüz mü?

-Siz hiç Tevrat yakan bir Müslüman gördünüz mü?

-Siz hiç ister semavi din olsun ister semavi olmayan din olsun ona ait kitapları yakan bir Müslüman gördünüz mü?

Bu soruların hepsinin cevabı elbette ki kocaman bir HAYIR olacaktır. Peki neden? İşte batı zihniyetinin akıl edemediği şeyde budur. Biz bu kadar onların dinlerine saldırdığımız halde onlar neden bize aynı muamele ile karşılık vermiyor? Üzerlerine Haçlı Seferlerini dahi düzenlediğimiz halde neden halen daha İslam ayakta kalabildi? Aslında tüm bu soruların cevabını yüce kitabımız Kur'an-ı Kerim, Bakara Süresi 120. ayette ayan beyan ortaya koymaktadır. "Sen onların dinlerine uymadıkça Yahudiler de Hristiyanlarda asla memnun kalmayacaklardır. De ki: "Asıl doğru yol ancak Allah'ın yoludur." Eğer sana gelen ilimden sonra onların arzularına uyarsan, bilesin ki artık Allah sana ne dost ne de yardımcı olacaktır. İşte onlara göre biz onların dinine uymadıkça, İslam'a yönelişler arttıkça bu tarz eylemlerin de sayıları artacaktır. Bundan yıllar önce Hz. Peygamberimizin sözüm ona portresini yapana ne oldu? İslam dinine ve Hz. Peygambere karikatür yaparak hakaret etmeye çalışanların sonu ne oldu? Yine benzer şekilde Kur'an-ı Kerime el uzatıp, onu yakanın akıbetini hiç merak etmediniz mi? Mevlana Celalettin Rumi ne güzel demiş: " Köpeklerin dudakları değdi diye okyanus kirlenmez." Ne olduğu bilinen, sırf siyasi çıkar sağlama adına öne çıkanlar yarın huzuru mahşerde nasıl hesap verecekler? Keşke biraz bunu düşenseler di! Biz yine onlara kutsal kitabımızdan ayetlerle cevap verelim.

-HAKKA SÜRESİ, 40-41-42 ayetler: “Kuşkusuz Kuran, şerefli bir peygamberin (Allah’tan) getirdiği sözdür. O bir şair sözü değildir, siz çok az inanıyorsunuz. Bir kâhin sözü de değildir, ne de az düşünüyorsunuz!”

-HAŞR SÜRESİ, 21. ayet: “Biz bu Kuran’ı bir dağa indirseydik, Allah’ın korkusundan onu baş eğmiş, parça, parça olmuş görürdün. Bu misalleri düşünsünler diye insanlara veriyoruz.”

-MÜMİN SÜRESİ 13. ayet: “Size ayetlerini gösteren, sizin için gökten bir rızık indiren O’dur. Fakat onları ancak gönül verip düşünenler anlar.”

-MÜMİN SÜRESİ 58. Ayet: “Kör ile gören bir olmaz, iman edip Salih ameller işleyen kimseler ile kötülük yapan da bir değildir. Ne kadar da az düşünüyorsunuz!”

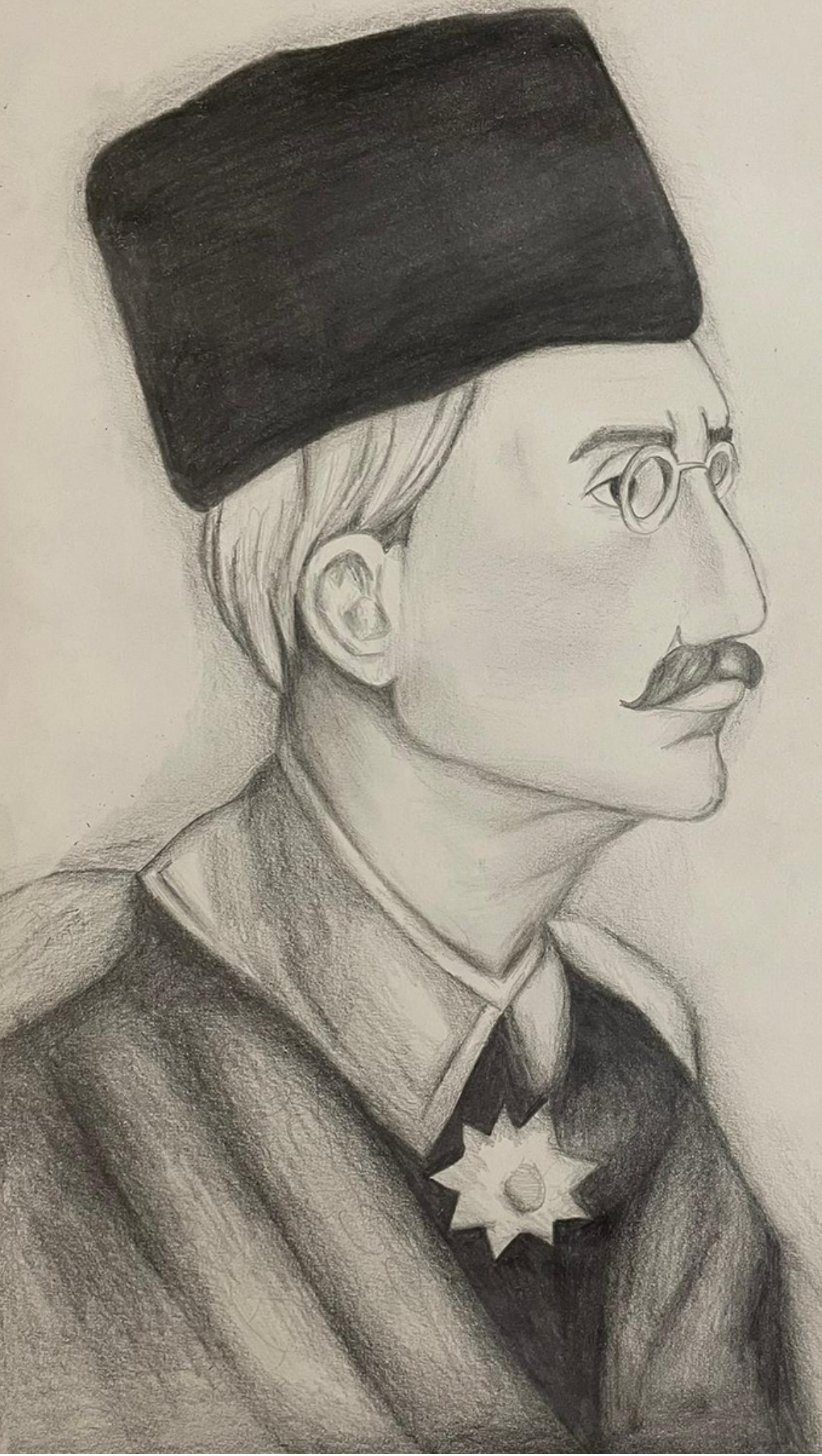
-DUHAN SÜRESİ 13. Ayet: “Onlar için bunu düşünüp öğüt almak nerede? Oysa kendilerine gerçeği açıklayan bir de peygamber gelmişti.”

Bu kadar ortadan delil varken ve her şey netse birilerinin İslam ve Kur’an-ı Kerimden rahatsız olmaması mümkün değildir. O kadar rahatsız olsunlar ki bizler inanıyoruz ki yüce yaratışının verdiği müjde eninde sonunda gerçekleşecektir. Yani SAFF süresi 8. Ayette yazılanlar onlar korksa da korkmasa da yerine gelecektir. “Allah’ın nurunu ağızları ile söndürmek istiyorlar. Hâlbuki Allah, kâfirler istemese bile nurunu tamamlayacaktır.” İşte İsveçli gafil ne yaptığını bilmeden hareket eden zavallının biridir. Son söz olarak yine Mevlana Celalettin’i Rumi’ye kulak verelim bakalım yıllar öncesinden bu kendini bilmez için ne demiş: Hazret-i Mevlânâ bu gafleti manidar bir misalle şöyle anlatır:

“Öküzün biri, ansızın Bağdat’a geldi ve şehri bir baştan öbür başına kadar dolaştı. Fakat gözü, yalnız kavun ve karpuz kabuklarını gördü! (Bir medeniyet merkezi olan Bağdat’ın muhteşemliğini ve Dicle’nin ihtişamını görmedi. Zaten öküzlerin ve merkeplerin bu dünyada gördükleri, yemek ve şehvetten başka nedir ki!)

Öküzler ve merkepler; ya yola dökülüp saçılan samanlara, ya ayakaltındaki çayır ve çimenlere ya da bir kenara atılmış karpuz ve kavun kabuklarına düşkündür! (Baştan aşağı göz kesilseler de kâinattaki ilâhî sanatın ihtişamını göremezler...)”

Demek ki bakıp da görebilmek, büyük marifettir.

CENNET MEKÂN II. ABDÜLHAMİT HAN

1839-1861 yılları arasında hüküm sürmüş, Tanzimat ve Islahat Fermanlarını ilan etmiş, birçok evladı tahta çıkmış olan Abdülmecit'in oğlu olarak 1842 yılında İstanbul'da dünyaya gelen II. Abdülhamit Han, 10 Şubat 1918 yılında hayata gözlerini yummuştur. Annesi Tir-i Müjgân Sultan'ın genç yaşta ölmesi, Pirustu Kadın Efendi'nin, II. Abdülhamit'in yetişmesinde rol oynamasına neden olmuştur. Açık ve net konuşmayı seven, uzunca burunlu, ela gözlü ve esmer tenli olan sultan, Devleti Aliye için büyük bir şanstır. Dün olduğu gibi bugün de tartışılan, gündem de olan, hayırla yâd edilen yine cennet mekân, ulu Hakan Sultan II. Abdülhamit Han olmuştur. 33 yıllık saltanatı süresince attığı adımlar, aldığı kararlar, ihanetler karşısında ki net tavrıyla o son yüzyılın son imparatoru olma hakkını çoktan hak etmiştir. Siyaset ilminde göstermiş olduğu başarı tüm dünya devletlerince takdir edilmiş, övgü dolu sözler onun için kaleme alınmıştır. Dönemin, Alman İmparatoru onun için der ki:

“ Dünya siyasetinin % 90, II. Abdülhamit'in, % 5 benim, geriye kalan kısım ise diğerlerindir.” İçten değil dıştan birinin söylediği bu söz bile onun kurtlarla nasıl dans ettiğinin herhalde en açık delili olsa gerekir.

Sultan Abdülaziz'in bilek damarlarının kesilmesi ve olaya intihar süsü verilmesinin ardından tahta 1876 yılında V. Murat getirilmişti. Genç Osmanlıların ilk etapta tahtta II. Abdülhamit'i geçirme düşünceleri olmamıştı. II. Abdülhamit ise özellikle şehzadeligi sırasında Mithat Paşa ile yakından ilgileniyor ve ona iltifatlarda bulunuyordu. V. Murat'ın akli dengesi yerinde olmadığı gerekçesiyle tahttan indirilmesi ise II. Abdülhamit için taht yolunu açmıştır. 93 gün süren kısa saltanatın ardından V. Murat için hükümdarlık süreci bitmiş, Meşrutiyeti ilan etme sözü üzerine II. Abdülhamit kılıç kuşanmış ve tahtın yeri sahibi olmuştur.

O, Genç Osmanlılar denilen Jön Türklerin batılılar tarafından yönlendirildiğini biliyor; fakat buna ilk etapta ses çıkarmıyordu. Alınan söz ve ardından meşrutiyetin ilanı, Osmanlı Devletinde yeni bir döneminde başlangıcı olmuştur. İlk yazılı anayasamız olan Kanuni Esasi ilan edilmiş, ardından serbest seçimlerin ardında Mebusan Meclisi açılmıştır. II. Abdülhamit ülke için meşrutiyet ve anayasanın kabulünün devrin şartlarında yeterli olmayacağını ve azınlıkların batılı devletlerce yönlendirilmesinin sona ermeyeceğini çok iyi biliyordu. Zira ilerleyen süreç II. Abdülhamit'in haklılığını ortaya çıkaracaktır. Meclis açılmış, azınlıklar vekil seçilmiş; fakat seçilenler için gaye Osmanlı Devleti değil, kendi milliyetleri olmuştu.

Sultan bunu en iyi idrak eden kişiydi ve meclisi anayasanın verdiği yetkiye dayanarak süresiz olarak tatil etmiştir. 1878-1908 arası sürecek olan bu devir, II. Abdülhamit'in yapmak istedikleri için de zemin hazırlayacaktır. Attığı her adım, aldığı her karar da bin kere düşünür, nihai kararda istişare yapar, ardından ise bu kararından asla dönmezdi. Kendisi için evhamlı diyenlere cevabı ise:

“Beni evhamlı sanıyorlardı, hayır, ben sadece gafil değildim, hepsi o kadar.” olmuştur.

İngiltere, Fransa, Almanya, Rusya, İtalya, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu gibi güçler arasında, dağılma dönemini yaşayan Osmanlı Devletinin varlığını devam ettirebilmesi için II. Abdülhamit gibi bir ustaya ihtiyaç vardı ve hakikaten de öyle bir liderlik sultan tarafından ortaya konulmuştu.

Üstat Necip Fazıl Kısakürek, II. Abdülhamit için der ki:

“ Abdülhamit'i anlamak, her şeyi anlamak olacaktır.”

Bu gün Ortadoğu, Uzakdoğu, Balkanlar ve Anadolu coğrafyasında meydana gelen olaylara baktığımızda, Necip Fazıl'ın, sultan hakkında söylediklerine hak vermemek elde değildir. Musul, Kerkük, Hama, Humus, Halep, Kudüs, Bosna, Hersek, Batı Trakya ve daha nice coğrafyalarda meydana gelen olaylar ve II. Abdülhamit'in tavrı Necip Fazıl'ın ne söylemek istediğinin delili olsa gerektir.

II. Abdülhamit dini ve fenni ilimleri önemser, bu iki şeye itikat etmek caizdir derdi. Gün de 15-16 saat çalışır, yorulmak bilmezdi. Marangozluk yapar, ata biner, yüzme ve atıcılık sporlarıyla ilgilenirdi. 1897 yılında Yunanlılar ile yapılan savaşta yaralanan tüm gaziler için kendi eliyle bastonlar yapmış ve onlara hediye etmiştir. Eli bol, gönlü geniş bir padişahı. İsrafi sevmeyen padişahı lekelemek isteyenler, onun eli sıkı bir padişah olduğunu ortaya atmış ve kendi yalanlarıyla baş başa kalmışlardır. Kaldı ki sultan bizzat kendi kazancından harcama yapmayı sever, yılın belli zamanlarında ise ihsanlarda bulunurdu. Bunlardan bugün en yaygın olanı ise düğünlerin ve sünnet şöenlerinin özellikle ağustos ayında yapılmasıdır. II. Abdülhamit Han, tahtta çıkış yıl dönümlerinde bu tarz etkinlikler yapanlara altın gönderirdi. Bu yüzden herkes bu tarz etkinliklerini o ayda yapmaya çalışırdı. Yıllar içerisinde bu bir gelenek haline gelmiş ve ağustos ayı düğün ve eğlencenin bolca olduğu bir ay haline gelmiştir. Ümmet bilincinin oluşmasına çok önem verir, bu tarz çalışmaları da desteklerdi.

1890 yılında Uzakdoğu'ya Ertuğrul Gemisini göndermesi de hep bu düşüncesinin sonucudur. Japonya ve Çin gibi Uzakdoğu ülkelerinde İslam'ın gür sesinin çıkmasını istemiş hiçbir harcamadan çekinmemiştir. Hak ve peygamber sevgisi onun aracılığıyla o coğrafyalarda hayat bulmuştur. Ölümsüzlük bu olsa gerek, yakın zamana kadar bu coğrafyalarda hutbelerde II. Abdülhamit'in adını anılması ne güzel bir hatırlanmadır. Ya Bağdat-Berlin-Hicaz Demir yolları adımına ne demeli, ne yazmalı acaba. O dönemin değil yüzyılların projesi Hicaz Demir yolları olmuş, tüm ümmet halifesinin bu çağrısına bende varım demiştir. Parası olan parasıyla olmayan ise bedenen bu çalışmanın içinde olmuş ve proje kısa sürede amacına ulaşmıştır.

İlim ve fenne önem verdiği kadar, sanat ve sanatçıları da koruyan bir kişiliğe sahip olan II. Abdülhamit Han, Yıldız Sarayında tiyatro izlemeyi severdi. Tiyatronun yanı sıra bugün sultanı eleştirenlerin dahi gitmediği opera, II. Abdülhamit'in sık uğradığı sanatsal faaliyetler arasında yer almıştır. Polisiye ve dedektif romanlarından oluşan 2000-5000 arası bir kütüphaneye sahip olan sultan aynı zamanda Cem Sultan Divanını da bastırmıştır. İstanbul'u için 35 000 fotoğraf çektirmiş ve büyük bir hazine ve tarih arşivi geride bırakmıştır. Yıldız İstihbarat Teşkilatını kurmuş, olaylardan bizzat kendisi ilk elden haberdar olmuştur.

Doğu, Güneydoğu ve Arap coğrafyaları için ileride doğabilecek olaylar için önceden tedbirler almış, yüzyılımızın sorunlarını önceden görmüştür. Hamidiye Alaylarını kurarak bölgede Kürt ve Arap aşiretlerinin çocukları için iş sahaları açmış, aynı zamanda bölgelerin güvenliğini bu güçlerle sağlamıştır. Kürtler için II. Abdülhamit, baba gibi görülmüş ve halen daha da saygı ve rahmetle anılmaya devam etmektedir. Aşiret Mektepleri ise Arap ve Kürt aşiretlerinin çocuklarının eğitim almasını sağlamış, devletine ve milletine bağlı nesillerin yetişmesine ön ayak olmuştur. Bölgede yabancı güçlerin din, eğitim ve ekonomiyi kullanarak toplumun bazı kesimlerini kullanmasının da böylelikle önü kesilmiştir. Bu atılan adımlardan rahatsız olanlar, II. Abdülhamit'i devirmek için iç ve dış mihrakları kullanmaya başlamıştır. Ne yazık ki bu oyuna kendi öz evlatlarımızda maşa olmuş, tarih onları değil, II. Abdülhamit'i haklı çıkarmıştır. İşte, o pişmanlık duyanlardan biri Damat Enver Paşa bakın sultan için hangi sözleri kaleme almıştır:

“Başımıza ne geldiyse bu adama yaptıklarımızdan geldi ve gelecek.”

Başka bir söze gerek var mıdır bilinmez ama Harbiye Nazırlığı ve Genelkurmay Başkanlığı yapmış, Edirne Fatihi, Sarıkamış Hareketinin mimarı, Türkçü ve Turancı Enver Paşa'nın bu itirafı II. Abdülhamit'in ne tarz bir siyaset izlediğinin de kanıtıdır. Ermeni ve Yahudilerin, II. Abdülhamit düşmanlığı aslında bu süreçlerin başlamasında en önemli etkidir. Doğu Anadolu bölgesi ve Çukurova çevresinde etkili olmak isteyen Ermeniler, Kudüs ve Filistin bölgesini isteyen Yahudiler önlerin tek engel olarak sultanı görmüşler ve hedefe onu yerleştirmişlerdir. 1890 yılında Erzurum'da ilk Ermeni İsyanın çıkması ve Yahudi Thedorl Herzl öncülüğünde Filistin'e yerleşme çabaları II. Abdülhamit'in politikalarına çarpmak zorunda kalmıştır. Yahudilerin, tüm borçların silinmesi karşılığında Filistin ve çevresinde toprak talebi, II. Abdülhamit'in tarihe not düşen şu sözleriyle hayalin ötesine dönem itibarıyla geçmemiştir.

“ Bu vatan toprakları kanla kazanılmıştır. Toprak para ile satılmaz. Gücünüz yetiyorsa savaşın, kazanırsanız alırsın. Ben de size parayla verilecek toprak yoktur. Kan ile kazanılan kan dökülerek ancak verilir.”

Ceddim, ulu hakanım, son evrensel imparatorum, dünyanın son hükümdarı II. Abdülhamit Han, sen ki abdestsiz hiçbir belgeye imza atmazdın. Sen ki Uzakdoğu'da Allahın adının anılmasına ön ayak oldun, Medine'ye varan demir yolunun raylarına Hz. Peygamber rahatsız olmasın diye keçe döşettin. Sen ki boş yere kan dökülmesin diye tahttan olmana rağmen sana isyan edenlere dahi silah kullandırmadın. Sen gerçekten ilber Ortaylı hocanın dediği gibi Dünyanın Son Hükümdarısın. Sen Son evrensel imparatorsun.

Ermeni asıllı Fransız yazar ALBERT VANDAL kinini kusmuş ve II. Abdülhamit için Kızıl Sultan iftirasını atmıştır. O Kızıl Sultan değil, bilakis tüm insanlığın aydınlatılmasını sağlayan ak ve pak bir sultandır. Millet menfaatini, kişisel menfaatlere tercih eden, İslam ve ümmet bilinciyle hareket eden, hakkı üstün tutan birine elbette ki iftira dışında başka bir silah çekemezlerdi. Onlarda bu yolu seçmiş, sultanı iftiralarıyla halkın gözünde düşürmeye çalışmışlardı. Hatta bu hainler 1905 yılında Cuma namazı çıkışında sultana suikast tertip etmişler; ama emellerine ulaşamamışlardı. II. Abdülhamit Han burnu dahi kanamadan olaydan kurtulmuş, sakinliğini koruyarak Yıldız Sarayına geldiği gibi geri dönmüşlerdir.

II. Abdülhamit, 31 Mart İsyanının akabinde tahta indirilmiş, ardından Selanik'e sürgüne gönderilmiştir. Alaettin Köşkünde başlayan ve Balkan Savaşlarının çıkmasına kadar 3 yıl devam eden sürgün hayatının ardında 6 yıl sürecek bir ömürdü II. Abdülhamit'in son yılları. 13 Nisan 1909 tarihinde tahttan indirildiğinde kendisine bu haberi getiren heyetin içinde Yahudi, Ermeni, Arnavut ve Araplar vardı. Buna hem sevinmiş hem de üzülmüştü. Evlatlarının ne tür bir oyuna gittiklerini en iyi gören oydu. İttihat ve Terakki Cemiyetinin yanlış yolda olduğunu biliyor ve fakat artık eskisi gibi müdahale edemiyordu. O, İttihatçılar için tarihe geçen şu sözü de söylemekten geri durmamıştır.

“Onlar bu ülkeyi 10 yıl yönetebilirlerse, 100 yıl yönettik diye övünsünler. “

İttihat ve Terakki Cemiyeti ve partisi üyeleri zannettiler ki II. Abdülhamit'ten kurtulursak her şey güllük gülistanlık olacak. Hâlbuki iyi olmayı bırakalım, mevcut durum dahi korunamamış ve cemiyet üyeleri 1918 yılında ülkeden kaçmak zorunda kalmışlardır. Sultan onlar için 10 demişti fakat 9 yıl da tükendiler ve bittiler. Ülke kaos ve savaşlarla baş başa kaldı ve Şark meselesi gündeme alanlar zamanın geldiği anlayıp, topraklarımızı işgale başladılar. Yazık hem de çok yazık oldu bu ülkenin evlatlarına ve kaynaklarına. İttihatçılar için yine bir sözünde II. Abdülhamit hakikati şöyle özetlemiştir:

“Hâkimiyet, çocukların eline geçti, neler yapabilecekler, bekleyip görmek lazım.”

1918, II. Abdülhamit'in hastalığının arttığı yıl olmuş, nefes darlığı, mide ağrısı ve soğuk algınlığı şikâyetiyle başlayan süreç ölümle sonuçlanmıştır. Ölüm haberi, Enver Paşa'ya bildirilmiş, Fatih Camisinde Şeyhülislam Musa Kazım Efendi'nin cenaze namazını kıldırmasının ardında naaş Çemberlitaş'a II. Mahmut Türbesine götürülmüştür. II. Abdülhamit ölürse düzen buluruz diyenler hep pişman olmuş, en muhalifler bile pişmanlıklarını yazdıklarıyla dile getirmiştir. İşte bunlardan biri Rıza Tevfik'in pişmanlığı;

Tarihler adını andığı zaman,
Sana hak verecek hey Koca Sultan,
Bizdik sana utanmadan iftira atan,
Asrın en siyasi padişahına

II. Abdülhamit Han, aramızdan ayrılalı tam 102 yıl oldu. 102 yıl sadece onun bizden bedenen uzaklaştığı tarihe verilen ad oldu. O her an yanımızda, her an bizimle ve her an tarihin içinde olan bir kişiliktir. Attığı adımlar, açtığı okullar, kurduğu teşkilatlar, ortaya attığı fikirlerle halen daha diri halen daha tartışılan ve gündem de olanlardır. Dolayısıyla o ölmemiş bilakis bizimle ve tarihle iç içedir ve böyle kalmaya da devam edecektir. Nitekim şairin dediği gibi dünyayı diriler değil, ölüler yönetir.

EDEBİYATIMIZIN BENZERSİZ İSMİ: FUZÛLÎ

Sude Naz Taşar 11/D

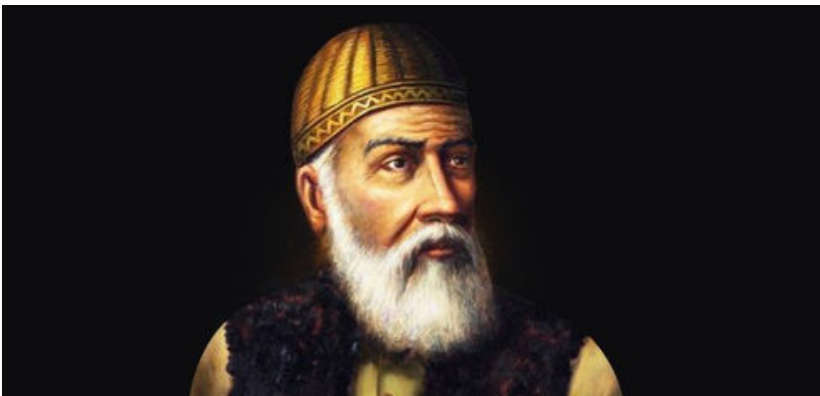
"Cânâna cân olan bilmez cânının kıymetini. /Cânân da bilmez cânına cân olanın kıymetini..." kelamıyla ve birçok şaheseriyle tanınan Fuzûlî, edebiyatımızda benzersiz bir yere sahiptir.

Ailesi göçebe hayatı bırakıp günümüzdeki Irak bölgesine yerleşmiş olan Oğuzların Bayat boyundandır. Fuzûlî'nin her ne kadar kesin olmasa da 1483 yılında Akkoyunlular zamanında şimdiki Irak'ta Kerbela veya Necef'te veya Kerkük iline bağlı Kale semtinde doğduğu tahmin edilir. Fuzûlî iyi bir eğitim almak için ilk önce Hillah şehrinde müftü olan babasından ve daha sonra Rahmetullah adındaki bir öğretmenden eğitim görmüştür. Daha sonraki öğrenimi hakkında kesin bir bilgi olmamakla birlikte; eserlerinden İslamî bilimler ve dil alanında çok iyi bir eğitim aldığı anlaşılmaktadır. Ayrıca Su Kasidesi'nin 2. Beytinde; "Âb-gündür günbed-i devvâr rengi bilmezem", "Ya muhîr olmuş gözümde günbed-i devvâre su" diyerek astronomi bilgisinin de iyi olduğunu ortaya koymuştur. Türkçe Divanı'nın önsözünde şöyle demiştir: "İlimsiz şiir temelsiz duvar gibidir, temelsiz duvar da değersizdir"

Bedensel zevklerden ziyade tasavvufî bir aşk, Ehl-i Beyt'e duyulan özlem, ayrılık acısı şiirlerinin konusunu teşkil etmiştir. Duygu ve düşüncelerini çok içten ve lirik bir şekilde ifade etmeyi kolayca başarmıştır. Bu açıdan bakıldığında Türk şiirinde karşılaştırılabileceği tek şair Yunus Emre'dir. "Leylâ ile Mecnun" mesnevîsi aynı konuda yazılmış (Arapça ve Farsça dâhil) en iyi mesnevîlerden biridir.

İran şiirinden Hâfız, Türk şiirinden ise Nesimî ve Nevai çizgisini en başarılı şekilde kemâle erdirmiştir. Kendisinden sonra gelen bütün divan şairlerini etkilemiştir. Onun, Kerbela'da 1556 yılında içinde yaygın olan salgın bir hastalık sonucunda, veba veya koleradan öldüğü tahmin edilir. Nefsini yüceltmemek, kibir ve gurur yapmamak için şiirlerinde "boş, gereksiz, yersiz" anlamına gelen "fuzuli" mahlasını kullanmıştır. Fuzuli şiirlerinde "Tek Varlık" görüşünü en fazla işleyen şairdir. Onda "Visal" (Allah'a kavuşma) isteği kuvvetlidir. Ama vuslat yoktur. Tasavvuf onda yaşı ve sanatı ilerledikçe koyulaşmıştır. Divan edebiyatında ilah-i aşkı en fazla işleyen şairdir. Bu durum ondaki ideal aşkı gösterir. Fuzuli derdi, ıstıraplı seven bir kişidir. Nitekim şu beyiti bunu açıkça gösterir: "Aşk derdiyle hoşem el çek ilacımdan tabib kılma derman kim helakım zehri dermanındadır."

Fuzuli derin ve samimi bir aşk şairidir. Ölüm, toplum, yoksulluk, felsefe, tabiat temalarını hep bu aşk etrafında yazmıştır. Çağdaşlarına göre sade bir dili vardır. Arapça, Farsça ve Türkçeyi çok iyi bilen şairin gücü; bu üç dilden aldığı kelimeleri kullanıp, bunlarla düşünmesiyle ortaya çıkmıştır. Bu yönüyle Divan Edebiyatı'nın en büyük şairlerinden sayılmaktadır. Ayrıca Yedi Ulu Ozan'dan biri kabul edilir

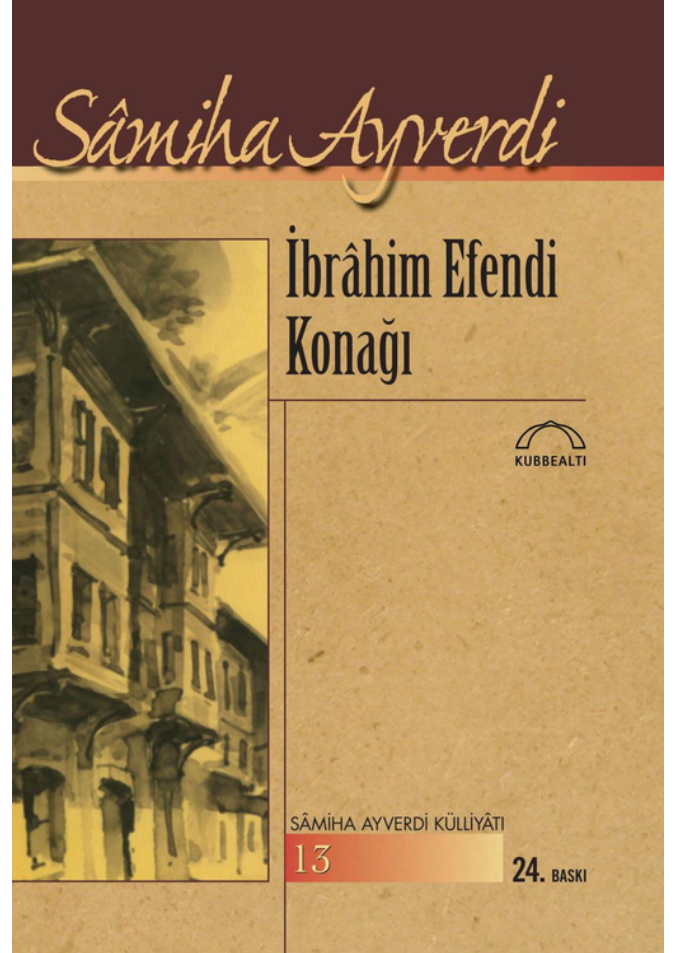
OKULUN KALBI KÜTÜPHANELER PROJESİ KÜTÜPHANECİLİK KULÜBÜ KİTAP TANITIMI-4 İBRAHİM EFENDİ KONAĞI (SÂMİHA AYVERDİ)

Şudenaz Taşar 11/D

Edebiyatımızda önemli bir yere sahip olan Sâmiha Ayverdi, kaleme aldığı bu eserde ihtişamlı konağı Osmanlı Devletine benzeterek dönemin her merhalesini mükemmel şekilde bizlere aktarıyor.

Ayverdi, konağın tüm şatafatıyla döşenmiş odalarını, evdeki her şeyin bolluğuyla dolup taşmasını, kadınların kollarının ve gerdanlarının paha biçilemez mücevherlerle süslü olmasını Osmanlı İmparatorluğu'nun en aydınlık olduğu dönemlerle eş değerde anlatmıştır. Ayrıca hastalanıp yatağa düşen İbrahim Efendi'nin vefatının ardından konak efradının yaşadığı sefalet ve yaprak dökümü de yabancı devletlerin, hasta adam dedikleri Osmanlının çöküşünden sonra halkın yaşadığı acıları hatırlatıyor. Aynı zamanda İbrahim Efendi'nin kızı Şevkiye Hanım'ın servetini parça parça har vurup harman savurması ise Osmanlının kaybettiği toprakları simgeliyor.

“Vaktiyle çarkı çeviren çevirmişti. Hâlâ dönmekte devam ediyorsa o eski hızın bereketiyle dönüyordu.” cümleleriyle yazar kitabını özetliyor aslında. Bütün bu ihtişamlı saltanatın sonlanmasını geciktirenin yalnızca İbrahim Efendi'nin devlette olan saygınlığından başka bir şey değildi. Konakta yaşanan birtakım tatsız olayları geciktirmiş hatta çözüme götürmüştür. Lakin problemler her ne kadar ertelese de bir noktada patlak vermiştir. Böylece konak yavaş yavaş elden gitmektedir, hâliyle bir devrin çöküşü başlamıştır. Konağa sahip çıkmak isteyenler artıyor fakat zekası ve gözü daha keskin olan konağın yönetimine rahatça geçebilmişti. Bu romanda her şeyin gelip geçici olduğunu; paranın, pulun, şöhretin de bedenimiz gibi bir gün toprağa gömülüp gideceğini bir kez daha anladım. Tarih ve edebiyatın mükemmel uyumunu bu eserde görmekteyiz. Tarihimizi zevk alarak öğrenmek isteyen herkesin okumasını tavsiye ederim.

DERİNKUYU YERALTI ŞEHİRİ

Elif Şengül 10/C

Gizemli bir Anadolu ve bağrında yüzyıllık gizemleri taşıdığı bir coğrafya. Nevşehir denilince herkesin aklına Peribacaları gelir. Fakat Peribacaları'ndan birazcık derine inilince yeni bir gizem gün yüzüne çıkıyor. Yeni gizemin adı: Derinkuyu Yeraltı Şehri...

-Tahminlere dayalı olarak- yapı bakımından Derinkuyu Yeraltı Şehri, on üç kattan oluşmaktadır. 1963 yılında bir yöre halkının tesadüfı sonucunda Yeraltı Şehri'ne doğru ilk adımlar atıldı. Fakat yöre halkı, Derinkuyu'nın varlığından bihaber değidi. Sadece bazı efsaneler, insan cesaretini sömürmeye yetiyordu. Bazı söylemlere göre Derinkuyu'da gece saatlerinde sarı saçlı bir kız oraya girer ve sürekli olarak saçını tararmış. Sarı saçlı kızın kimliğinin kimse tarafından bilinmemesi, efsanenin gerçekten beslenme durumu ya da gerçeğin efsaneye dönüşme fikri onları bir hayli korkutuyordu. Şehrin bulunduğu alanın eski adı da bu durumu destekliyordu: Malakopea. Kelime anlamı olarak Malakopea, meleklerin bulunduğu yer anlamındaydı. Bu iki efsane yan yana gelince Derinkuyu Yeraltı Şehri 1963 yılında yöre halkından bir birey tarafından tesadüf eseri keşfedilene kadar gerçek gizemlerini sakladı.

Yapısı bakımından bir Bronz Çağı uygarlığı tarafından inşa edildiği düşünülen Derinkuyu Yeraltı Şehri, bugün hala %90'ı keşfedilmiş ve kim tarafından ne zaman yapıldığı henüz bir tartışma baloncuğunda sürüklenmektedir. Gerçek büyüklüğü ancak tahminlerle hız kazanan, fakat bir stadyumu dolduracak kadar insanın burada rahatlıkla yaşayabileceği bilinmektedir.

Derinkuyu Yeraltı Şehri'ne ilk kazmayı vuranlar hakkında elbette kesin bir bilgi verilemez. Tahminler eşliğinde bu yolda yürüyecek olursak, şehir Anadolu'nun en eski yeraltı şehirlerinden olması akıllarda şehrin Anadolu'da en eski uygarlık tarafından yapılması mantıklı geliyor. Fakat Anadolu'da yaşadığı bilinen en eski uygarlık olan Hititler, M.Ö. 2000-1200 yılları arasında Anadolu'da kalmıştır. Oysaki Derinkuyu Yeraltı Şehri'nin araştırmalar ışığında M.Ö. 3000'li yıllarda inşa edildiği bilinmektedir. Bu efsane eser sonucunda Anadolu'da yaşamış olan en eski uygarlığın artık Hititler olmadığını rahat bir şekilde söyleyebiliriz. Bilimin meşalesi artık Hattiler yolunda yanmaktadır. Derinkuyu Yeraltı Şehri, Anadolu'nun sadece bir gizem kapısı olmakla kalmamış, aynı zamanda yeni kapıların açılması için bir ara-bulucu rolünü üstlenmiştir.

Hattiler, Derinkuyu gibi emek isteyen bir yeraltını inşa edebilecek sosyal organizasyona ve güce sahipti. Günümüz için konuşacak olursak, bir bina veya yapının inşası için güçlü ve dayanıklı hammadde gerekirken, o zamanda Derinkuyu gibi bir yeraltı şehrini inşa etmek için kolay aşınabilen hammadde gerekiyordu. Çünkü Derinkuyu Yeraltı Şehri, yeraltına doğru yapıliyordu. Güçlü hammadde kullanımı, böyle bir eseri ortaya çıkarmayı epey zorlaştıracaktı. Hattiler bu durumu farkındaydı ve bu sayede Derinkuyu'ya ilk temeller atıldı.

Derinkuyu Yeraltı Şehri'nin tıpkı Mısır Piramitleri gibi bir anda mı yoksa dönem dönem mi yapıldığı halen bir tartışma konusu. Şayet Mısır Piramitleri gibi bir anda yapıldıysa bunun için yaklaşık yirmi bin kişi gerekirdi. Fakat Derinkuyu'nun sonradan keşfedilen bir odasına göre ise şehrin dönem dönem yapıldığı seçeneğini destekler nitelikte. Çünkü bu odada Frigler'i yansıtan motif ve kalıntılar bulunmuştur.

İnsanın yaşam kalitesini belirleyen birçok faktör bulunmasına karşın, bunların başında hava, su ve beslenme temel ihtiyaçları öncülük eder. Böyle büyük ve derin bir yeraltı şehrine havayı on üçüncü kata kadar indirmek eper zorlu bir işti. Ayrıca burada sadece insanların değil, hayvanların yaşadığı da göz önünde bulundurulunca, insan başına kırk metreküp, otuz bin insan düşünülünce bu sayı bir milyon iki yüz bin gibi ciddileşmeye ve işleri aşamaz bir hale getirmeye başlıyordu. Günümüz matematik sistemiyle bu yapının yaklaşık elli şafta ihtiyacı vardır. Derinkuyu Yeraltı Şehri'ne bakıldığında ise elli iki şaft bulunmaktadır. Bu durum ise o zamanın matematiğinin gelişmişliği hakkında birkaç fikir sunuyor bizlere. Tesadüf eserimi yoksa bir bilgi birikiminin söz konusu mu olduğu çözülemeyen bir diğer konu ise yeraltı şehrinin en büyük şaftında gözlemlenmekte. Derinkuyu Yeraltı Şehri'nin en büyük şaftı elli beş metre derinliğinde ve bir süre sonra ise su ile buluşmaktadır. Bu durum şehir halkının hem hava hem de su ihtiyacını gidermiştir. Derinkuyu'nun yüzeye en yakın kısmında bir ağıl bulunmakta. Bunun sebebi ise hayvanların giriş-çıkış ve otlamalarının kolay bir hal almasını sağlamaktır. Ayrıca odalar arasında bulunan büyük veya küçük çaplı delikler herhangi bir mesafe katetmeden halkın iletişime geçmesini sağlamaktadır. Odalar arasında birer koridor sistemi gören yapıların üzerine ışıklandırma için gerekli malzemeler yerleştirilerek hem ışıklandırma sağlanmış hem de günümüzdeki sokak lambası sisteminin bir taslağı oluşmuştur.

Zerdüşt Mitolojisi'ndeki bir mite göre tanrı Ahura Mazda, yaklaşan buzul çağı sebebiyle Kahraman Himadan'a halkını saklayabilecek ve korumaya elverişli bir şehir inşa etmesini istemişti. Mitolojiye göre bu şehir içine kadınları, çocukları ve her hayvandan birer çifti kapsayabilecek bir büyüklükte olmalıydı. Fakat bu imkansızdı. Çünkü sanılanına aksine buzul çağı, belirli bir dönemi kapsayan bir çağ değildi. İslam Tarihi'ne göre ise bu durum, Nuh Tufanı ve Allah'ın emriyle Nuh Peygamberin yaptığı gemi ile benzerlik göstermektedir. İslam Tarihi'nde Nuh Peygamberin yaşadığı yıl bilinmemektedir ve bu durum bunun düşük ihtimallede olsa olabileceğinin göstergesidir.

Derinkuyu hakkındaki en büyük soru işareti ise yapılış amacının ne olduğu konusundadır. Zerdüşt Mitolojisi'de tanrı Ahura Mazda, İslam Tarihi'nde ise Nuh Tufanı akılda beliren ilk nedenlerdir. Fakat Zerdüşt Mitolojisi'nde buzul çağı, İslam Tarihi'nde ise Nuh Peygamberin yaşadığı dönem tam olarak bilinmediği için bu iki durum kesin bir dille ifade edilemez. Derinkuyu Yeraltı Şehri'nin lokasyonu incelendiğinde dünyanın en büyük volkanik dağlarında biri olan Erciyes Dağı'na sadece altmış kilometre uzaklıkta bulunduğunu görürüz. Fakat bu durum incelendiğinde dağın lavlarının değil, sadece küllerinin şehre ulaşabileceği, hatta küllerinin daha da ileri gidebileceği gözlemlenmektedir. Bir başka ihtimal ise çok daha küçük bir düşman. Gözle görülemez, kılıç taşımaya ihtiyaç duymaz, lav püskürtmez, içeriye girmek için kapıyı kırmaz... Salgın hastalıklar. Bu durumda şehirde hastalığın varolduğuna delil olarak fosil ya da kalıntı bulunması gerekirdi. Belki de şehrin henüz ulaşamadığımız bölümleri karantina bölgesi olarak kullanılmaktaydı ve tüm kalıntılar orada gizli durmakta. Şehrin kapıları tek yönlüdür. Sadece içeriden açılmakta ve içeriden kapatılmakta. Dışarıdan çok güçlü ve azimli bir güç bile bu kapıları açmakta zorlanabilir. Bu durum ise gözle görülen ve bu büyük şehri inşa ettirecek zorlu bir düşmanın varlığı için bir ipucudur. O tarihlerde Kral Anitta, küçük şehir devletçiklerini himayesine alarak büyük bir imparatorluk kurmak istediği biliniyor. Tartışıldığı zaman bu fikirlerden hiçbirisi kesin bir yargı oluşturmaz.

DEPREMİN YANSIMASI

6 Şubat 2023 saat 04.17'de Kahramanmaraş'ın Pazarcık ilçesinde 7,7 ve saat 13.24'te yine aynı ilimizin Elbistan ilçesinde 7,6 şiddetindeki depremle Adıyaman, Şanlıurfa, Osmaniye, Kilis, Adana, Diyarbakır, Hatay, Gaziantep, Malatya illerimizi de içine alan yüzyılın en büyük depremiyle birlikte tüm ülkeyle birlikte hepimiz sarsıldık. Merkez üssü Kahramanmaraş'ın ilçeleri olsa da yıkım tüm ülkeyi etkilemiş, on binlerce vatandaşımız hayatını kaybederken, yüz binlercesi ise yaralanmıştır. Binlerce insanımız evsiz, yurtsuz, evlatsız, babasız, anasız, kardeşsiz ve memleketsiz kalmıştır. Günlerdir süren arama ve kurtarma çalışmalarında enkaz altında bin bir umutla kendilerine ulaşacak kişileri bekleyen canlara ulaşılmış, binlerce can adını daha önce hiç bilmediği başka canlar tarafından hayata yeniden döndürülmüştür. Enkazdan çıkan ve hayata yeniden dönenlerin her birinin farklı hikâyesi ekranlara yansımış, ekran başında onları izleyenlerin gözyaşları ise sel olmuştur. Tüm ülkemizde yönetileninden, yönetilenine kadar bir ve beraber olmuş, acının olduğu her ile ulaşmaya çalışılmıştır. Devletimiz depremin hemen ardından tüm varlığıyla sahaya inmiş, depremin ilk anından itibaren varlığını baba şefkatini hissettirmeye çalışmıştır. Başta cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan olmak üzere, tüm bakanlarımız, ilgili kamu kurum ve kuruluşlarımız, Türk Silahlı Kuvvetlerimiz, Polis teşkilatımız, İç İşleri ve Dış İşleri Bakanlığımızın çalışanları, Milli Eğitim Bakanlığı bünyesinde görev yapan her kademededen öğretmenlerimiz ve idarecilerimiz Adıyaman, Şanlıurfa, Osmaniye, Kilis, Adana, Diyarbakır, Hatay, Gaziantep, Malatya illerine akın etmiştir. Kahramanmaraş'tan Hatay'a, Adıyaman'dan Diyarbakır'a, Şanlıurfa'dan Osmaniye, Gaziantep'ten Adana'ya devletin ayak basmadığı yer kalmamış, yaralara merhem olunmaya çalışılmıştır. Elbette ki depremin aynı gün içinde birden fazla olması, sürenin uzun sürmesi, yüzeye yakın olması ve 10 ilimizi içine almış olması müdahalelerin ilk anlarda tüm il ve ilçe merkezlerine ulaşmasında gecikmelere neden olmuştur. Tüm bilim dünyasının, alanında uzman kişilerin günlerdir yüzyılın depremi olarak ilan ettiği afetten sonra devletimiz tüm imkânlarıyla büyük bir mücadeleye girişmiş ve üzerine düşen bu mücadeleyi yapmaya da devam etmektedir. Depreme karşı anında önlemler alınmış yerinde ve zamanında müdahaleler yapılmıştır. Cumhurbaşkanımız tarafından 1982 anayasasının kendisine verdiği yetkiye dayanarak OHAL ilan edilmiş, AFAD tüm varlığıyla deprem bölgesine yönelmiş, arama ve kurtarma ekipleriyle enkaz altından binlerce kişinin sağ olarak çıkarılmasına vesile olmuştur. Kızılay hemen bölgeye çadır kentler kurmuş, seyyar mutfaklar oluşturmuştur.

Cumhurbaşkanımız hemen depremin yaşandığı illeri kapsayan gezilere çıkmış, her gün farklı iki şehirde vatandaşlarımızı ziyaret ederek çalışmalarını yerinde incelemiştir. Cumhurbaşkanımız her gezdiği şehirde açıklamalar yaparak alınan tedbirleri halka duyurmuştur. Böylelikle oluşabilecek kargaşalarında önüne geçilmiş, yanlış ve yalan haberler yerine doğru bilgilere vatandaşımız ulaşmıştır. Cumhurbaşkanımız depremde yıkılan ve enkaza dönüşen şehirlerin en kısa sürede yeniden inşa edileceğini, TOKİ öncülüğünde başta Kahramanmaraş ve Hatay olmak üzere diğer 8 il de depremzedelere yönelik evlerin 1 yıl içinde yapılacağı bilgisini paylaşmıştır. Devletimizin yönetiminden sorumlu olanların rabbim yar ve yardımcısı olsun. Zira salgın hastalıktan sonra yeniden toparlanmaya başladığımız bir anda depremle yeniden sarsıldık, bu süreçten de en kısa sürede tüm varlığımızla ve güçlü olarak çıkacağımıza inancımız vardır. Milletimiz 86 milyonla birlikte büyük bir imtihandan geçmektedir. 7 bölgeden 81 ile hepimizin acısı var ve acı sadece düştüğü yeri yakmamış, tüm yurdumuza ateş düşmüştür. Bu acıyı hep beraber dindirmeye çalışıyoruz ve çalışmaya da devam edeceğiz. Biz, bir ve beraber olduğumuz sürece inşallah her acının üstesinden gelecek ve ülkemizi harici ve dâhili düşmanlara karşı koruyacağız. Gün hangi görüşten olursak olalım bütünleşme ve birleşme zamanıdır. Vakit bu vakittir ve ayrılık zamanı değildir. Zira bunun ne zamanı ne de yeri. Yitik gidip nice canlar varken bu yapılanlar beyhudedir.

BARIŞ HAREKATI

Kıbrıs Türk'tür, Türk kalacak!